

DESPRE TIMP ȘI VÂRSTĂ

Frumusețea veștejește,
Dar înțelepciunea crește.
Că,
Când n-aveam în gură dinți,
N-aveam atunci în cap minți.
Că
Nu să poate omul să fie cu două, și tânăr și cuminte.
Dar însă,
Este tânăr între tineri și bătrân între bătrâni.
Și
Cine n-are bătrân, să-și cumpere.

POVESTEA VORBII

Unul auzind aceasta prin povești a se vorbi,
O gândea în toți de obște fără a mai osebi,
Pentru că nu auzise ș-ăst proverb zis de români:
Că „sunt tineri între tineri și bătrâni între bătrâni.“
Într-acestea se însoară și cu întâmplare ia
O copilă prea de treabă ș-orfană ca el și ea;
Dar moralul și virtutea ce asupra-i se vedea
S-arăta că se silise muma-i creștere să-i dea;
Că blândețea în cuvinte și unirea-ntre bărbat,
Era pildă-n alte case, și amorul neschimbat;
Totdeauna ea pe dânsul într-acest chip îl trata,
Chiar ca în ziua de nuntă, când cu drag se mărita;
El în toat-a ei purtare, mulțămirea ce-o simțea,
Pe răposată ei mumă-n inima sa o sfințea,
Zicând: - „Ah! cum n-avui parte soacra mea să fi trăit,
Să mă-nchin ei ca la sfântă ș-în suflet s-o fi iubit!
Carea într-a ei viață acest înger mi-a născut
Și o astfel de consoartă pentru mine a crescut.“
Dar orșicum chiar tot omul de familie stăpân
Este bine ca să aibă în casa sa un bătrân.

Așadar,
Mulțămît tânăru-n sine
Că trăia tihnit și bine,
Dorea s-aibă soacră numai,
S-o iubească ca pe muma-i;
Însă din reaua lui soartă
S-a-ntâmplat să fie moartă;

Dar când vrea omul să facă
Lesne inima-și împacă;
Ș-în dragostea soții sale,
Puse îndată la cale
Și mergând dete arvuna
Să-i facă de ipsos una;
Care după ce fu gată,
El cu față bucurată
Ia și-în dulap o așază,
Unde mai des să o vază.
Deci într-o zi cu-ntâmplare,
D-a casii cutremurare,
Cade soacra, îl lovește
Și capul îi ametește.
El atunci de usturme
Zise soacrei cu asprime:
- Tu n-ai suflet și-îmi spargi capul,
Nu te-a mulțămît dulapul?
Dar vai! de erai și vie,
Ce-mi făceai, Dumnezeu știe!

În adevăr,
Este bătrân, să te-ntinzi,
Cu patru mâini să-l cuprinzi,
E și de care să fugi,
Opt cu-a brânzii să te duci.

Cum a zis unul:
Soacră, soacră,
Poamă acră
De te-ai coace
Cât te-ai coace.
Poamă dulce
Nu te-ai face.

Că
Umblând să mă prinzi în danț,
Dând un ban, intrai în lanț (horă).
Și de voie dau cincii, șase,
Ca să scap și să mă lase.

Babele însă zic:
Am ajuns să ne ia copiii în picioare.

Zicând:
N-are dinți să roază pâinea și-îi cere
inima mere acre.

Și
Nu sã lasã nici o babã,
Cãci e bãtrânã și slabã,
Ci pentru cã îi zic „mamã“
Și n-o mai bagã în seamã.
Și cã
Pruncul și bãtrãnu-n toate

Fãrã doicã nu se poate.

Și,
Când ai pisicã bãtrânã,
Șoarecii-n casã-ți fac stãnã.

Cã
Parcã are orbul gãinilor.

Dar,
D-ar avea și baba ca oamenii barbã,
Atuncea i-ar zice: ce mai moș de treabã!

Însã,
Știu d-aci-nainte bine
Cã n-o sã fac doi din mine!

Sau:
D-acu-ncolo bine vezi
Cã n-o sã fac eu boi brezi!

Și
Lasã sã latre-n spatele mele,
Ca cãțelele seara la stele.

Cã
Ursul de lãtratul cãinilor nu se sperie.

Ei nu știe cã
Ceasul umblã și lovește,
Iar vremea se odihnește.

Și
Trebuie sa vie și ei
Ca mâine la anii mei.

POVESTEA CÂNTECULUI

Un timp c-unele se duce,
Cãte le-a adus cu el,
Ș-alt timp altele aduce,
Osebite ș-în alt fel.

Unul vine și desface
Cãte celalt a fãcut
Ș-altul vine, iar preface
Din plãcut în neplãcut.

Totdeauna fiecare
E c-unelte încãrcat
Și se aflã în lucrare

Zi și noapte ne'ncetat.

Noi dormim și el veghează
Și lucrează când ședem,
Din zi-n zi ne-nfățișază
Câte-un ce nou să vedem.

Vezi p-un tânăr în putere,
Cu cuvânt viu și cu ton,
Azi bătrân fără vedere,
Răzimat p-al său baston.

Vezi pe unul ce în lume
Era-n sărăcie stins,
Astăzi între alți cu nume,
Cu moșii și cu coprins.

Vezi pe unul ce-n mărire
Era groază celor mici,
Azi căzut din fericire,
Ocolit și de amici.

Deci dar toate sunt deșarte
Ale lumii c-un cuvânt,
Câte timpul le împarte,
Unul ș-altul pre pământ.

Lumea este ca o roată
Ce se-ntoarce tot de rost,
Fără cineva să poată
Să rămâie-n ce a fost:

Frumusețea cea mai sfântă
Nu stă-n punctul fericit,
Azi frumoasa ce se-ncântă
Mâine vezi că s-a zbârcit.

Multe lucruri trecătoare,
Griji, neazuri de nimic,
Sunt la om vătămătoare,
Frumusețea care-i stric.

Asfel tu dar, prin urmare,
Câte-ți zic de nu le crezi,
Și frumsețea-ți în ce stare
Va ajunge o să vezi.